

אין הוא בכלל יודע כיצד הגיע החשיש למכונות, וכבר יכול היה מופתע כאשר אנשי המכס גילו את הדבר. מובן שעדותו של עד, הנור

הג בצורה כזאת, קשה להסיק תמך עליה, לא רק לאותו עניין שלגביו חזר בו וסתר עצמו שלוש פעמים, אלא עדותו כולה מוכתמת.

מיוזרחי בצלאל

מסתבר שמילדות קשה היה לו (למיוזרחי) להסתגל למיטת גרת קבוצתית קבועה, כפי שראיתי אותו כאן, הוא בעל אינטליגנציה טיבעית גבוהה וואהב להתבלט... נראה לי, אי פוא, שרוח-ההתנדבות, שהביא אה אותו בגיל 16 וחצי לצבא, היתה מהולה בלא מעט רוח הרפתקנות...

אני מאמינה כי בעת הראייה נות שלו עם הפסיכולוג שבדק את בקשת השחרור שלו, אמנם גילה סימני עצבנות — גם כיום הוא מגלה סימנים כאלה — אך יחד עם זאת מצא לנכון לספר על עצמו בדברים מפליים, אשר ידע לצפות שיובילו לשיחרורו, ואם אין אלה דברים נכונים, הרי לא בחל אז בשקר כדי להשיג אותם.

...אין התובע (מיוזרחי) מתחש לקשרי הידידות שהוא מקיים מזה שנים עם (רחמים) אהרונז (טוביה) אושרי, להי פך, הוא אומר שלא ראה סיי

בה לזנות ידידים משכבר הימים, כאשר הוא עצמו התקדם ועלה למה חברתית וכלכלית שפירה משלהם. לעומת זאת כפר מכל וכל בקשרי-עסקים עימם. כפירה זו אינה מקבלת, נכון שההוכחות לכך אינן רבות, אבל לדעתי הן מספיקות כדי להוביל למסקנה כי אמנם ברמה הזדמנויות הוא קיים עם כל אחד מהם קשרי-עסקים... התובע (מיוזרחי) העיד שרק עכשיו, במישפט זה, למד כי אושרי היה מעורב בפרשת בית-לחם (פרשת הברחת סמים גדולה) והורשע בגינה, ולכן "יש לו בעייה" עם אושרי, אני מאמינה כי אותה בעייה היתה קיימת לו עוד קודם, ולא ראה בכך הצדקה לנתק יחסים עימו, אין, כמובן, תובע על אדם לנתק יחסים עם ידיד שהורשע בפלילים. אולי להיפך, הידידות מחייבת לעזור לידיד להשתתף אחרי שריצה את עונ

שו, אילו היה התובע אומר דברים ברוח זו על קשריו עם אושרי, נוח. אבל הוא אומר: "כלום לא ידעתי, אין לי מרשג מה זה סמים, לא יתכן שלפני 25 שנה הזכרתי עישון סמים כעילה לשיחרורי משרות צבאי, לכן כעת יש לי בעייה עם אושרי." ההגזמה הזאת בתיאור התמימות שלו, כמו הי מאמץ המפליג שהשקיע כדי להוכיח כי שיחה בעניין "הלבן" — אם היתה — יתכן שהתיתסה לריחות בצבע זה — הגזמה זו היא הנותנת לי יסוד לחשוב שהוא ידע היטב את המשמעות שמן הראוי ליחס לשיחה שהוא מקיים עם אושרי ואחרוני בנושא של "הלבן אשר יצא לאחורונה", והוא "ממין משובח".

...התובע רחוק מלהיות טיפש...

בית-המישפט (שדן בפרשת חובו של בצלאל מיוזרחי לסו-חריהבשר האחים ימיני) קבע כי גם התובע (מיוזרחי) וגם מנהל המלון (של מיוזרחי) גיל לוי, הצהירו הצהרות-שקר בתיצהירים שהוגשו לבית-המישפט... נכון שהיה זה סילסוף אורח, אך אין צריך לומר ששבו עת-שקר בדיון אורחני אינה חמורה פחות מאשר בדיון פלילי.

וחמיאס, סמי

לשעבר קצין-המודיעין חי ראשי של המישטרה: סמי מכחיש בתוקף עשיית

מעשה כזה (מסירת מידע מדיעני לעיתונות), ועל סמך התרשמותי מאישיותו והשקפת-עולמו המיקצועית, אין לי ספק באמיתות דבריו.

פאר, צבי

מי שנחשד והורשע בעבירות מירמה, הקשורות בהבחת כסף מזרם-אפריקה ובניסיון למכור מטילי-זהב מזוייפים:

פאר הוא איש חמקמק וחלקי-לק. הוא השתדל שלא למסור לבית-המישפט יותר מן המינימום אשר ידע שאפשר להיר

כיה נגדו, ויותר מן האמור לעיל לא הצליחה ההגנה (הארץ) להוכיח.

פור, מושה

עד התביעה, שהובא כדי להעיד שאבי ולנטין ניסה לקנות בכסף עדויות מפליליות נגד בצלאל מיוזרחי: את מנשה פור אני רואה כדג-ירק בעולם הפשע... בכלל, כמו עדים רבים כאן, אין עד זה בוחל באמירת שקר, כאשר הוא חושב שזה מועיל, וכאן יתכן ועשה זאת כדי להאדיר חשיבות עצמו.

צרפתי, מרדכי

ידידו הקרוב של בצלאל מיוזרחי, שעליו נכתב בסידרת המאמרים הראשונה ב"הארץ", פרי עטו של רן כסלו, כי הוא "האיש מיספר

אחד במערכת אירגוני-הפשעה בארץ". השופט בצטטה את דו"ח מאיר שמגר:

אין בידני ראיות, שמרדכי צרפתי אכן שולט על תחומי הפשיעה... ידוע לנו כי ניסה לא אחת לנצל קשרים חברתיים, אותם קשר עם עובדי-ציבור, כדי להשיג הקלות או טובות הנאה, וכי מאידך קשרים לו עם אנשים החשודים כעבריינים, אך תיאור זה של עיסוקיו והתחברויותיו עדיין לא הרסן אותו למולך בכיפה בעור-לם הפשע או בחלקו... נוכח תי לדעת כי אכן יש אנשים בחוגו המאמינים ביכולתו להשיג פיע על רשויות השלטון... בהתאם למידע שבידי, שואבת האמונה הנ"ל במידה לא מעטה מן הצורה שבה הציג מר צרפתי עצמו את קשריו ואת כוח-השדלנות שלו.

רונו, אלי

מיסעדר תל-אביב, שטען בעדותו כי הוצע לו שוחד כדי שיעיד נגד בצלאל מיוזרחי: הוא גבר חסון ונאה ויהיר.

ובעל ביטחון עצמי מופגן. נכור תו, אשר מקורה לא נודע לי, לא השאירה סימנים הנראים לעין... כפי שהכרתי את רונו הוא מוכן, ללא נקיפות מצפון, לשקר לעת הצורך. אים גותר ספק בליבי שמא היתה כאן קנוניה לייצר עדות לרעת הרי הגנה, הרי שלפחות השתכנעתי ללא ספק כי סיפורו של

רונו, אייפאשר לסמוך עליו, ואיני מאמינה לו כי קרה כי דבר הזה.

רוקושטיין, מיכה

עבריו, ידיד לשעבר של בצלאל מיוזרחי, אשר נתפס כאשר ניסה לסחוט ממנו מיליון לירות: התרשמתי מעדותו של פפה בפני כי זהו איש אשר השביר

עה אין לה משמעות עבורו. הוא תמיד יאמר את אותם דברים אשר בעת אמירתם נראים לו יעילים ביותר למען עצמו, ובכך הוא מודה (כשאמנ): "או מה? אסור לשקר? יש בן אדם שלא משקר?"

רז, אבי

לשעבר כתב לענייני פלילים של "מעריב", שהעיד על איום או איום מרומז של בצלאל מיוזרחי כלפיו: עדותו של אבי רז היתה מאד לא-ברורה... לא אוכל לקי

בוע מדוע, בעדותו בבית המישפט, מסר אבי רז את הדיברים בצורה מעורפלת שי כוזאת. האם באמת לא זכר אר תם ביתר דיוק, או שמא פחד למסרם?

שאויל, רפי

בעל מיסעדות ומועדונים בתי-אביב, העיד על פרשת הי-עבריו דוד צלניק (המוזכר ביחד עם שאויל ב"מיסמך ה-11"), בעדותו טען כי שי מש כבורר בסיכסוך כספי בין צלניק לשותפו האמריקאי ב-סופרמרקט בני-יורק, יהודי בשם שקולניק:

הנתבעים (הארץ) טוענים כי כל התערבותו של שאויל בפרי-רוק העסקים שבין צלניק ל-שקולניק לא התבטאה באמת לעניין של סופרמרקט, אלא ל-עיסקה של הברחת-סמים, אשר לא עלתה יפה. זאת, כמובן, לא יכולה להוכיח, ושאויל מכחיש דבר זה בתוקף. הוא עומד על-כך שאמנם ראה בני-יורק את הסופרמרקט. אני מאמינה שי אמנם היתה קיימת חנות כזאת, אלא שיתכן מאד שבמסווה של חנות, התנהלו עסקים לא-חוקיים, או שהרווחים מעסקים

כאלה היו אמורים להיות מושי-קעים באותה חנות. ואמנם, קשה להאמין, שאיש כמו צלניק, מייד כשבא לני-יורק, ימצא מלונים שילוו לו כ-30 אלף דולר להשקעה בעסק זה. סיפורו של שאויל בדבר הסיכסוך לעסוק בתיוך הזה בין שני אנשים, אשר אחד מהם היה מוכר לו כבעל עבר פלילי לי עשיר, והשני לא היה מוכר לו כלל, לא שיכנע אותי שהוא פעל כאן אך ורק מתוך מני-עים של רצון לעזור בשיקומו של אסיר משוחרר. יותר סביר לחשוב שהיה לו אינטרס יותר משי בעסקים שבין שני אנשים שים הנ"ל, אך מהוסר הוכחות לא אוכל, כמובן, לקבוע דבר בידיון זה.

שפירא, מוניה

סוחר מכונות, אחד הבעלים של עירי-המכונות בהר-צליה, ומי שעמד בקשרים עם בצלאל מיוזרחי בעניין בניית קאונטרי קלוב ברמת-השרון. שפירא היה היחיד מכל ידידי מיוזרחי שלא חמקץ אף ישי-בה אחת בבית-המישפט: עלי לצייין שפרט לעניין אחד, שבו התרשמתי ששפירא מנסה להסתיר עובדות (עניין רכישת המכונות מראש מועצת רמת השרון), קיבלתי רושם טוב מגילוי-הלב אשר בו מספר

שפירא את כל העובדות, שמהן הסקתי את מסקנותי.

עדים בכלל

אפילו היו בידי הנתבעים (הארץ) הודעות שמסרו עדים מחוץ לכתלי בית-המישפט, בי-מיקרים רבים סירבו העדים לחי-זור על הדברים בשבועה — הן אם זה היה מחשש להפליל עצמם או מחשש נקמתם של אחרים, שעלולים היו להיות מופללים. לא מעט פחד ראיי-תי בעניינים של חלק מהעדים שבאו להעיד, ולא מעט שקר רים נאמרו כאן בשבועה, ללא היסוס, ולעיתים אף בשחצנות מתברבת. מיספר ניכר של עדים לא נאות להעיד כלל, עד שלא הובטח להם חיסוי שמם מפירסום, באשר לעטנתם, עצם הוכרת שמם, בהקשר לפרשות הנדונות כאן, עלול לפגוע בהם מבחינה משפחתית, חברתית או עסקית.